

ται ὡς ὑποστήριγμα τοῦ οἴκου των, δύναται νὰ γείνη δεκτὴ, ἂν τὸ κοινοτικὸν συμβούλιον ἐπι-κυρώσῃ τὴν ὑπογραφήν ἣν θὰ θέσωμεν οἱ ἀνα-φερόμενοι κάτωθι τοῦ παρόντος.»

Ὁ αὐτοκρατορικὸς καὶ βασιλικὸς ἐπίτροπος
Κ.

— Τί λέγεις; ἐρωτᾷ ὁ Σβανδχόφερ. Δὲν εἶνε ἀλήθεια. Δὲν ὑπογράφω τίποτε. Εἶμαι πολὺ κα-λὰ εἰς τὴν ὑγείαν μου, καὶ ἔχω ἀρκετάς δυνά-μεις διὰ νὰ διευθύνω τὸ σπίτι μου. Δὲν ἔχω ἀ-νάγκην ἀπὸ κανένα. Δόσε μου νὰ τὸ γράψω.

— Τὸ γράφω ἐγώ, ἂν θέλῃς εἶπεν ὁ Φλώρως.

— Καλὰ. Γράψε λοιπόν: «Ἀποσύρω τὴν αἵ-τησίμ μου· θέλω νὰ μείνω κύριος εἰς τὸ σπίτι μου. Ἄς πάρουν στρατιώτην τὸν υἱόν μου.» Γράψε, γράψε λοιπόν.

— Εἶνε περιττόν, εἶπεν ὁ ἀγροφύλαξ· χωρὶς τὴν ὑπογραφήν σας τὸ συμβούλιον δὲν εἰμπορεῖ τίποτε νὰ κάμῃ.

— Καλὰ λοιπόν, τότε πήγαίνε.

— Μὲ πολλήν μου εὐχαρίστησιν μαθαίνω ποῦ ἐγείνατε καλὰ, ἀφέντη, εἶπεν ὁ ἀγροφύλαξ, κλείων τὴν θύραν.

Ὁ Φλώρως εἶχε τὴν ὠχρότητα νεκροῦ. Οἱ κρόταφοι αὐτοῦ ἐσφύζον. Αἱ πυγμαὶ αὐτοῦ ἀνυ-ψώθησαν. Ἄλλ' ἀφῆκεν αὐτὰς νὰ καταπέσωσι, καὶ εἶπε·

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ σᾶς. Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ μὴ λάβητε καὶ σεῖς τὴν ἀνάγκην μου!

— Καὶ διὰ τελευταίαν φορὰν ἐν τῷ βίῳ του διέβη τὴν φλοιὰν τῆς πατρικῆς οἰκίας.

Μετὰ τέσσαρας ἐβδομάδας ἦτο στρατιώτης. Μετὰ ἕξ μῆνας ἐφρούρει ἐν στενῇ τινι ἀτραπῷ τῆς Ἐρξεγοβίνης...

Οἱ γέροντες τοῦ Σβανδχόφ ἦσαν ἀσθενεῖς. Ἡ-μέραν τινὰ ἔλαβον δύο πράγματα, μίαν ἐπιστο-λὴν φέρουσαν μέλαιναν σφραγίδα καὶ ἐν βρέφος. Τὸ βρέφος ἐστέλλετο ἐκ τῆς κλίνης ἐφ' ἧς ἀπέ-θησκεν ἡ Βρόνκα, ἡ δ' ἐπιστολὴ παρὰ τῆς στρα-τιωτικῆς ἀρχῆς τοῦ Μοστάρ. Ἐκλαυσαν ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς, καὶ ἐμειδίασαν πρὸς τὸ παιδίον.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ).

ΔΗΜΩΔΗ ΔΙΣΤΙΧΑ

(Κυθήρων)

Τὸ ἄχ τὸ λένε μιὰ φορὰ κ' ἐγὼ τὸ δευτερόν,
Πόνου ἔχω μέσα ἔς τὴν καρδιά μὰ δὲν τον φανερόνω.

*

Τὰ μάτια μου ὄταν σ' εἶδανε, ταυτιά μου ὄταν σ' ἀκοῦσαν
Κρυφὴ χαρὰ τὸ λάβανε, μὰ δὲν τὸ μαρτυροῦσαν.

*

Ἄνοιξαν τὰ οὐράνια καὶ βγήκε νέα πλάσι
Βγήκε καὶ μιὰ μελαχρινὴ τὸν κόσμον νὰ χαλάσῃ.

*

Ἐσὺ ἀπ' αὐτοῦ μαραίνεσαι κ' ἐγὼ ἀπὸ ἴδω λυποῦμαι.
Πότε θὰ σμιζοῦμε τὰ δυὸ τὰ πάθη μας νὰ ποῦμε.

(Ἐκ τῆς συλλογῆς Ν. Δελακοβία.)

ΦΡΟΜΩΝ ΚΑΙ ΡΙΣΛΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

Μετάφρασις Χ. Ἀννίου.

(Συνέχεια ἔδε προηγούμενον φύλλον).

Διέρχεται ὁδοὺς καὶ πάλιν ὁδοὺς, εἶτα μίαν πλατείαν καὶ μίαν γέφυραν ἧς οἱ φανοὶ χαράτ-τουςιν ἐπὶ τοῦ μελανοῦ ὕδατος ἐτέραν γέφυραν φωτεινὴν. Τέλος πάντων ἰδοὺ ὁ ποταμός. Ἐνεκα τῆς οὐμίχλης τῆς ὑγρᾶς ἐκείνης καὶ ἠπίου φθι-νοπωρινῆς νυκτὸς βλέπει τοὺς ἀγνώστους εἰς αὐ-τὴν Παρισίους ἐντὸς ἀορίστου τινὸς μεγαλείου ὅπερ ἐπαυξάνει ἡ ἄγνοια τῶν τόπων. Ἐδῶ εἶνε ἡ κατάλληλος θέσις ὅπως ἀποθάνῃ.

Αἰσθάνεται ἐαυτὴν πολὺ μικράν, μεμονωμέ-νην, ἀπολωλυτῶν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀπειρομεγέθους, καταφώτου καὶ ἐρήμου πόλεως. Νομίζει ὅτι εἶνε νεκρὰ ἤδη. Πλησιάζει εἰς τὴν παρόχθιον ὁδόν, αἴφνης δὲ ἄρωμα ἀνθέων καὶ ἐσκαμμένης γῆς τὴν σταματᾷ κατὰ τὴν διάβασίν της. Παρὰ τοὺς πόδας της ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου σωροὶ θάμνων περιβαλλομένων ὑπὸ ἀχύρου, ἀνθοδοχεῖα μὲ τὰ ἐκ λευκοῦ χάρτου σκεπάσματα τῶν εἰσιν ἤδη τοποθετημένα διὰ τὴν ἀγορὰν τῆς ἐπαύριον. Περιβεβλημένοι τὰ περιώμια των, μὲ τοὺς πό-δας ἀποτεθειμένους ἐπὶ τῶν μικρῶν θερμοστρῶν των αἱ ἀνθοπώλιδες ἐρείδονται ἐπὶ τῶν ἑδρῶν των, νεαρκωμένοι ἐκ τοῦ ὕπνου καὶ τῆς νυκτε-ρινῆς δρόσου. Μαργαρίται παντὸς χρώματος, οἰάνθηαι, ῥοδαὶ ἀνθοφοροῦσαι παρακαίρως ἠρω-μάτιζον τὸν ἀέρα τεταγμένοι ἐν σειρᾷ εἰς μέρος φωτιζόμενον ὑπὸ τῆς σελήνης, ἐπιρρίπτουσαι κύ-κλω τὴν ἐλαφρὰν σκιάν των, ἐκτετοπισμέ-ναι, εἰς μέρος ἀηθες δι' αὐτὰς εὐρισκόμεναι, ὅπου ἀναμένουσι τὴν ἰδιότροπον ὄρεξιν τῶν κοιμωμέ-νων Παρισίων.

Ταλαίπωρος Ποθητή! Ἦτο ὡς ν' ἀνῆρχοντο εἰς τὸν νοῦν της ὁμοῦ μὲ εὐωδίαν τοῦ φορητοῦ ἐκείνου κήπου αἱ ἀναμνήσεις πάσαι τῆς νεότη-τός της, τῶν σπανίων ἡμερῶν τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ ἀπατηθέντος ἔρωτός της. Βαδίζει ἡρέμα ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνθέων. Ἐνίοτε πνοὴ ἀνεμου προ-ξενεῖ θροῦν τῶν θάμνων ἐπιψαυόντων ἀλλήλους ὡς κλάδοι δενδροσειρᾶς. Παρὰ τὸ χεῖλος δὲ τοῦ πεζοδρομίου κἀνίστρα πλήρη φυτῶν ἐξερριζωμέ-νων ἀνεκδίδουσιν ὁσμὴν ὑγρᾶς γῆς.

Ἐνθυμεῖται τὴν ἐξοχίαν ἐκδρομὴν ἣν ὁ Φράντζ διωργάνωσεν. Τὸν ἀέρα τῆς παρθένου φύσεως ὃν ἀνέπνευσε διὰ πρῶτην φορὰν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπανευρίσκει καὶ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύ-την τοῦ θανάτου της: «—Ἐνθυμοῦ! φαίνεται λέγουσα αὐτῇ, αὐτῇ δὲ ἀπαντᾷ ἐνδομύχως: «—ὦ, ναί, ἐνθυμοῦμαι!»

Τὸ ἐνθυμεῖται μάλιστα πάρα πολὺ. Φθάσα-